DOMBOVÁRI CSONGOR

Catherine

Catherine elment
de itt felejtette a nevét
amit pitypangon nevelt
szeplős kislány korában
a tóvidéken

négyzetrácsok közé zárja
és felejt neki még létrát
kereket házat mély kúttal
azt mondja egy komoly nő
nem viheti fel a repülőre –
köszön és fordul a kifutópályán
nézném még ahogy eltűnik de int
hogy menjek már
és mentem is felé
egyszer a kertben a tömegen át
miután megjött a rendőrség
aztán a vécében nagykabátban
egy zöld gomb esett ki a zsebéből
azt mondta várnunk kell lámpaoltásig
és én hazarohantam
azóta esténként a ház falait rágja
tudja hogy az egyik a másik nélkül
nem kophat
biztosan eszi át magát az álmaimon
Szókratész hősi kartonképén lyuk
ömlik belőle a fény
és Catherine röptében veri vissza
gondolat szárnyán ki a fülön
át a párnán az ablakhoz lép
hajat fürdet a szomszéd holdon
és felkavarodott fehér ingek
füstöt szórnak vissza a szemébe
egyre csak tapogatja az üveget
és dúdolja hogy tenyérnyi égő lett
a vén kutyabolondító

azután felöltözött
ivott egy kávét
zsebre tette a kulcsot
és indult Párizsba
hogy nevet változtasson